

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Emil Boesen

Citation: Kierkegaard, Søren: "Emil Boesen", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b79-txt-shoot-idfb946c8a-2766-462c-8695-f8c1a4b2b682.pdf> (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Du min Ven, den eneste, paa hvis Forbøn jeg udholdt den Verden, der i saa mange Maader forekom mig utaalelig; den eneste, der blev tilbage, da jeg lod Tvivl og Mistillid som et fremfarende Stormveir bortskylle og tilintetgjøre alt andet – mit Arrarat, hvor staaer det? Er det nu Veir, mener Du, til at lande, kan jeg nu forlade min Ark, ell. rettere min slet bemandede Skude (der er kun een Mand ombord og det er jeg selv, og som saadan kun svag og næsten at ligne med hiin Matros i Gilleleie, der kun havde 1½ Arm og dog altid seilede ene) – min trofaste Stalbroder, som ikke har krympet Dig ved stundom at bøie Ryg for at afløse mig, naar mit Sind som min Ryg var fortrykket af som Atlas at bære paa den Verden, min egen Indbildning lod mig troe, jeg kunde bære, og en Hercules narrede mig til at paatage mig; den Verden, jeg nu seer nedstyrtet under mig, tilintetgjort for mig som jeg for den – min σζυγε, har Du udfoldet hele din Høide, hele den Reisning, man bør have over Verden, for hverken at forslæbe sig paa dens Kobberskillinger eller aldeles gaae glip af dens Herligheder – har Du vundet den Proportion ligeoverfor Verden, at Du kan jage saa at sige dit Hoved ind i Verden og see Dig om i den, saaledes som paa et Kobberstykke fremstilles et Mskhoved i naturlig Størrelse seende sig omkring i en Dands af Gnomer og Elverpiger? – Svar, jeg besværges Dig indenfor vort Venskabs Tryllekreds! Tal, høit »at jeg kan see Dig« Disse og lignende Interjektions-Skrivelser, Tak-Adresser og udæskende Petitioner har mit Hoved conciperet efter mit Hjertets Dictat under min Personligheds Segl; men jeg har endnu bestandig forgjæves ventet paa den reglementerede Postbefordring ω : den Stemningens Continuerlighed, uden hvilken de umuligen kunde komme Dig tilhænde og ved Godhed gaae videre – til Hjertet nemlig. For at imidlertid disse Breve til Dig, som Du er, – som Paulus siger, skrevne ikke med Pen og Blæk men indskrevne i Hjertet (cfr. 2 Cor: 3, 2.), – kunne blive noget mere ell. om Du saa vil, som jeg vil, noget mindre; kort sagt: for at Tanken om Dig ikke skal vakle ustadig mell. en extatisk exacerberatio og en Somnambule, narkotisk Henslumren en emolities cerebri, saa modtag disse Linier.

Hvor dog Alt har forandret sig siden den Tid, da jeg saa hyppigt besøgte Dig, siden den Tid, da alle de Omsætninger skete, hvis Frugter udgjøre et Depositum i vor Fiskus, et Mellemværende, vi vist med Glæde begge en god Tid endnu vil erindre; et Mellemværende, der kun adskiller i samme Grad som det forener, et Mellemværende, der som den rette Linie paa den fælleds Grundlinie danner Nabovinkler med livlig Omskiftning af Vinklernes Størrelse. Verden har taget meget fra mig, saare meget, men endnu, Gud skee Lov, ikke mere end den har givet. At den kan tage Mere, meget Mere, naar man ikke passer paa itide at indgaae i det Compagnie, der endnu aldrig har haft Kasse-Mangel og endnu aldrig er udeblevet til Terminen, det har jeg erfaret eminus (i Fægtning paa Afstand). – Kan Du huske, da jeg engang paa Dit Værelse sang med en besynderlig Ahnelse det Vers:

»Jeg har Dig seet i høie Keisersale,

Jeg deler tro Din Kummer og Din Nød,« –

og Du søgte at slaae det Hele hen i Spøg? Det blev kun altfor sandt. At Du er bleven mig tro, at Du endnu er min σζυγος og ikke er bleven ἐτεροζυγων απιστοις, det veed jeg; men at jeg er dethroniseret, en Exmonarch, det veed jeg ogsaa. Thi kan vel nogen afsat Fyrste i strængere Forstand siges at være »uden Land« end et Msk. paa 25 Aar, der er uden Forhaabninger; kan vel nogen fordreven Konge i absolutere Betydning føle sig frarevet enhver Udsigt til igjen at faae Fodfæste i sit ved Erobringer forøgede Arverige end jeg? Eller kan nogen landsforviist Fyrste bittre føle sine Undersaatters Troløshed end en stakkels Forfatter, der er uden Læsere? Og hvad er vel mere urimeligt end en homme de lettres, der læser til en Embedsexamen? Og er ikke hele mit Liv saa forkvaklet, at der, hvis det ikke skeer netop quia absurdum est, umulig kan komme Mening i det, end sige, at jeg selv skulde kunde bringe Mening deri. Jeg har taget Hoffmanns Wercke med mig herud, og skjøndt jeg vel føler, hvor beslægtet jeg i mange Maader er med ham, saa er dog min Sorg over Verden og i Verden dog endnu ikke slaaet saa fortvivlet over i sin Modsætning, ell. min Sorg efter Verden saa aldeles gaaet op i en hoffmannske produktiv Realisation af det Ønske, at hele Verden sad paa Bloksbjerget, undfanget med en saadan Forbittrelse, at man selv tilbringer sin meste Tid sammesteds for at see, om ogsaa Verden behørig pines og plages der og tilsidst i tilintetgjørende Raserie føler sig selv alene i en Valts paa Liv og Død med Hexe og Trolde, piint af Tanken om, at det var dog ikke det rette Punkt til derfra at rokke Verden; thi det er dog vist og sandt, at hvor Fanden saa det archimediske Punkt ligger, paa Bloksbjer[g] ligger det ikke. – Det jeg behøver er en Stemme, gennemtrængende som et Lynceus Blik, forfærdende som Giganternes Suk, udholdende som en Naturlyd, af Omfang fra den dybeste Bas til de meest smeltende Brysttoner, moduleret fra den meest hellig-sagte Hvidsken til Raseriets ildsprudende Energie. Det er det jeg behøver for at faae Luft, for at faae udtalt det, der ligger mig paa Sinde, for at faae baade Vredens og Sympathiens viscera rystede. Derfor skriver jeg til Dig, og jo mere jeg tænker paa vort Stikord: »en Kirke i det Fjerne staaer« desto mere føler ogsaa jeg Sandheden af, hvad Du engang bemærkede, at den var kommen betydelig nærmere, men mere end Tilhører kan jeg dog for det første ikke blive. Min Tale egner sig ikke dertil, den er uomskaaren, uevangelistisk, natlig-hæs som et Maageskrig, ell. hendøende som Velsignelsen paa den Stummes Læber. Tal derfor Du.